

Hoofdstuk 1

De eerste dag op een nieuwe school met een nieuw begin

Rosanne is een meisje niet te dik niet te dun met lang donker bruin haar een meisje net zoals alle andere meisjes. Ze heeft vroeger gewoon op school gezeten tot en met groep zeven. Daarna is ze van school gegaan (eigenlijk is ze van school gepest). Ze had ook niet zo heel veel vrienden want Rosanne was niet super stoer en ze vond het soms moeilijk om nieuwe vrienden te maken. Op een maandag naar het weekend ergens begin november ging Rosanne naar een nieuwe middelbare school want Rosanne was heel erg slim zodat ze groep acht heeft mogen overslaan. Ze dacht een nieuwe school, nieuwe mensen, dus nieuwe kansen. Ze ging alleen op de fiets naar school want zo ver was het niet. Ze kwam het schoolplein oplopen en ging op een muurtje zitten. Ze kende nog niemand dus ze zat alleen. Ergens in een uithoek in haar hoofd dacht ze er wel steeds aan dat het waarschijnlijk hier toch niet goed zou gaan, dat ze toch geen vrienden zou maken en dat ze er niet helemaal blij mee was. Opeens schrok Rosanne want ze voelde een fijne warme hand op haar koude blote schouder, dus keek ze snel op maar ze zei niks want ze was te verlegen.

Het was een jongen en hij zei: „Hoi leuk je te leren kennen ik ben Fabian, onze juf zei al dat we een nieuwe leerling zouden krijgen.” Rosanne viel hem in de rede en zei: „Hoi, ik ben Rosanne maar hoe weet jij dan dat ik dat ben?” Ze dacht even van binnen van wow dat vind ik knap dat ik dat durfde te zeggen maar in plaats van het te denken zei ze het hard op zonder dat ze het zelf eigenlijk maar door had. Fabian zei: „Ja, klopt. Dat is heel knap van je maar hoe ik dat weet, nou ik ken eigenlijk zo’n beetje iedereen qua uiterlijk hier op school maar jou had ik hier nog niet gezien.” Rosanne zei: „Wow, dat is wel heel knap dat je dat

allemaal kan onthouden.” (ze moest stiekem een beetje blozen). Opeens vroeg ze aan Fabian: „Maar waarom spreek je me dan aan ik ben maar een stom en lelijk meisje?” Fabian begon zachtjes te lachen en zei: „Nee dat is echt helemaal niet waar maar eigenlijk sprak ik je aan omdat tien minuten geleden de bel al is gegaan. Toen ik zag dat je een beetje weg was met je gedachten. Dat was voor mij de reden om te zeggen dat we naar binnen moesten omdat je anders te laat zou komen. Dat is niet leuk op je eerste schooldag dus ga je snel mee want we zijn al te laat. Dus we moeten rennen.” Rosanne zei: „Ja, is goed.” Ze renden snel naar binnen. Eenmaal binnen aan gekomen zei Fabian: „Kom snel we moeten de trap op en dan is het het eerste lokaal in de linker gang.” Rosanne deed wat Fabian zei en ze volgde hem. Ze raceten de trap op en renden de eerste gang in trokken snel hun jas uit en ze wierpen hem met goed geluk op de kapstok in de hoop dat ze zouden blijven hangen. Daarna klopte Fabian hard op de deur en trok hem open. Fabian was eigenlijk een beetje de nerd van de klas omdat hij een bril droeg en omdat hij vaak in de boeken zat gewoon omdat hij dat leuk vond, daarom werd hij ook vaak gepest door de klas en was dus ook het lievelingetje van de juf. Net toen hij wilden gaan praten begon iedereen in de klas te fluiten en ze riepen: „Whoee Fabian de nerd heeft een vriendin. Echt mensen die vriendin is niet goed snik in haar hoofd”. De juf zag dat Fabian het niet goed opving en zei dat iedereen meteen stil moest zijn en ze vroeg aan Fabian: „Fabian wat wou je eigenlijk zeggen?” Fabian zei met een verlegen stem: „Mevrouw van Sluis sorry dat we te laat zijn maar ik zag dat dat Rosanne uh.” Heel de klas begon allemaal te roepen van dat het smoesjes waren en toen hield Fabian meteen op met zijn zin. De juf zei: „Jongelui praat even met elkaar over het weekend ik loop even met Fabian naar de gang want zo kan ik niet verder gaan.” Dus ze liepen naar de gang. Toen ze op de gang stonden zei Fabian: „Mevrouw van Sluis, net toen ik op het schoolplein klaar stond om naar binnen te gaan zag ik dat Rosanne hier het nieuwe meisje was maar dat ze even weg

was met haar gedachte en dus de bel niet had gehoord. Toen ben ik naar haar toe gelopen en is er een klein gesprekje tot stand gekomen, totdat ik merkte dat het al vijf voor negen was en zijn we dus snel naar binnen gerend omdat zij natuurlijk ook nog niet wist waar ze moest zijn.” Fabian was nog amper klaar met zijn verhaal of Mevrouw van Sluis zei tegen Rosanne: „Ow nou eerst leuk je te leren kennen Rosanne ik ben jou lerares”: zei Mevrouw van Sluis. „Ik ben heel blij dat je zo te zien al een leuke nieuwe vriend hebt op school.” Toen zei ze: „Fabian goed dat je haar geholpen hebt, maar kom we gaan nu snel de klas in voordat de boel daar is afgebroken.” Rosanne en Fabian moesten hard lachen toen de juf dat zei. Fabian ging op zijn eigen plek zitten en Mevrouw van Sluis liep samen met Rosanne naar voren in de klas en zei: „zo jongens en meisjes dit is Rosanne, jullie nieuwe klasgenoot dus wees aardig tegen haar.” Ze keek naar Rosanne en vroeg of ze naast Fabian wilde zitten. Dat wou ze, dus liep ze naar de lege plek naast Fabian. De na volgende lessen begon het zoals gewoonlijk met het verwelkomen van Rosanne bij de leraren. Toen ze pauze hadden liepen Rosanne en Fabian samen naar buiten en gingen zitten op het zelfde muurtje waar ze ‘s ochtends ook zaten dat werd hun eigen hangplekje. Rosanne keek Fabian blozend aan en Fabian moest lachen, om het te verbergen nam ze snel een hap van haar boterham met pindakaas maar ze merkte niet dat er een klodder pindakaas op haar mondhoek zat. Fabian zag het en veegde het met zijn vinger weg, maar net op dat moment kwamen er twee meiden uit hun klas langs en riepen: „Eh Fabian Rosanne valt niet op lelijke nerds zoals jij!” Rosanne zag dat Fabian het niet leuk vond, ze schoof dichterbij Fabian en zei: „Je moet er niet op reageren en ook al zou je me leuk vinden dan is dat toch niet erg het is iets heel gewoons hoor.” Fabian werd knal rood maar hij bedankte Rosanne toch en ze gingen weer naar binnen voor de laatste les. Nadat de les was afgelopen liepen Fabian en Rosanne naar hun fietsen. Toen ze bij de fietsen stonden vroeg Rosanne aan Fabian of hij nog iets wou gaan doen.

Dat wilde Fabian natuurlijk wel. Ze gingen naar Rosanne's huis en op haar kamer een film kijken. Rosanne liep naar haar filmkast en probeerde een film van de bovenste plank te pakken, maar net toen Fabian haar wou komen helpen viel ze achterover op de grond zodat ze boven op Fabian viel. Toen ze op wilden staan keken ze elkaar diep in de ogen en kusten elkaar tegelijkertijd op de mond. Rosanne schrok maar het voelde ook wel fijn. In plaats van dat ze film gingen kijken hebben ze de hele avond gekletst en gekletst. Uiteindelijk ging Fabian toch op de fiets naar huis met de trots dat hij het vriendje was van Rosanne, die natuurlijk dezelfde blijheid had als de vriendin van Fabian.

Hoofdstuk 2

De verrassing

De volgende morgen wou Fabian erg vroeg opstaan omdat hij samen met zijn vriendin naar school zou fietsen. Om half acht schoot Fabian ineens wakker. Hij keek op de klok en schrok toen hij zag dat het al zo laat was, hij trok snel zijn kleren aan, maakte zijn eten en fietste naar Rosanne. Toen hij bij haar huis aan kwam belde hij aan maar er deed niemand open. Hij dacht nog maar eens proberen dus hij belde weer aan. Maar weer niets. Hij probeerde het nog een keer maar nu hield hij de bel even ingedrukt. Rosanne schok ineens wakker toen ze een bel hoorden, ze liep snel naar beneden en riep hard (op een beetje chagrijnige toon): „Ja ja ik kom al doe maar rustig.” Ze deed de deur open. Toen ze zag dat het Fabian was, was haar chagrijnige humeur in een keer weg. Ze gaf Fabian een kus en zei dat hij binnen kon komen. Rosanne ging zich aankleden en zei tegen Fabian dat hij in de keuken kon wachten. Ondertussen dat Rosanne zichzelf stond aan te kleden maakte Fabian een ontbijt voor haar. Het was net klaar toen Rosanne naar beneden kwam. Toen Fabian Rosanne aangekleed zag viel hij stil omdat hij vond dat Rosanne er heel mooi uit zag. Rosanne was dolblij toen ze het ontbijt zag en ze at het samen met Fabian op. Toen ze klaar waren gaf Rosanne Fabian een kus en zei dat ze van hem hield. Ze ruimden alles op en fietsten ze hand in hand naar school.

Op school aangekomen, zag Mevrouw van Sluis die buiten op het plein stond dat Fabian en Rosanne hand in hand het plein op kwamen gefietst dus toen wist ze al genoeg. Ze zetten hun fietsen weg en liepen naar Mevrouw van Sluis en zeiden juf we willen u iets vertellen. Mevrouw van Sluis zei: „Ik denk dat ik het al weet”. Ze wees met haar ogen naar de handen van Fabian en Rosanne. Fabian zag het en glimlachten terwijl hij tegelijkertijd: „Ja” riep

naar de juf. Mevrouw van Sluis zei:,, Ik vind het heel erg leuk voor jullie.” Ze vroeg of ze het straks in de klas mocht vertellen en dat vonden Fabian en Rosanne goed. Toen de bel ging liepen ze naar binnen. Ze gingen in de klas weer naast elkaar zitten. De juf liep de klas in en zei:,, Jongens en meisjes, ik wil iets leuks vertellen. Fabian en Rosanne zijn een stel!” Rosanne, Fabian en Mevrouw van Sluis zagen dat de kinderen een beetje raar keken. Marieke stond op en liep naar Fabian en Rosanne en feliciteerde ze met elkaar en toen ging ze weer zitten. Luxor deed het zelfde en ging toen ook weer terug zitten (Luxor was stiekem verliefd op Marieke). Toen zei Mevrouw van Sluis:,, In tegenstelling met de rest van de klas ben ik trots op jullie dat jullie te minste zoveel lef hebben om te laten zien dat jullie een stelletje zijn.” De rest van de klas begon te roepen dat ze zielig en slijmballen waren. Rosanne stond heel stoer op en riep hard naar de rest van de klas:,, Marieke en Luxor zijn geen slijmballen zoals Mevrouw van Sluis al zei, zij durfden te minste op te staan jullie daar in tegen bleven allemaal zitten. Jullie zijn jaloers dat wij de enigen zijn van de klas die iets hebben maar dan hoeven jullie ons nog niet te gaan negeren, omdat je ons daarom niet mag.” Rosanne gaf Fabian een kus en toen ging ze weer zitten. Marco en Liselotte (Marco en Liselotte waren de pestkoppen van de klas) stuurde een kwade blik naar Rosanne en Fabian. Toen rende Rosanne snel de klas uit en ging verdrietig op de trap zitten. Fabian maakte handgebaren of dat hij naar Rosanne mocht gaan en dat was goed. Dus Fabian ging snel naar de trap waar Rosanne zat. Hij gaf haar een kus en ging naast haar zitten, hij legde een arm om de middel van zijn vriendin. Rosanne kroop dicht tegen Fabian aan. Fabian begon te praten:,, Schatje, doe die tranen weg ik vindt het echt zo stoer wat je net hebt gedaan. Je stond gewoon op zonder dat jezelf tegen te spreken dat is echt stoer en daarom hou ik ook zoveel van jou”. Toen kwam Marieke er ook bij zitten ze zei:,, Rosanne bedankt dat je net zo voor me op kwam dat noem ik nou echt lef hebben om iets te doen.” En ze gaf Rosanne een dikke